

Sygn. akt II Ka 392/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Luizy Bichy - Włoszak

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2020 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego z art. 178a § 4 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 23 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 492/19

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczone w pkt II wyroku rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności;
2. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczoney w pkt III wyroku podwyższa do dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 140 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 392/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 492/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
--		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Przed wskazaniem zgłoszonych zarzutów apelacyjnych, wyjaśnić należy, że niniejsze uzasadnienie nie obejmuje odrębnego szczegółowego wskazania i omówienia zarzutów zawartych w apelacji oskarżyciela publicznego, gdyż wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego złożył tylko obrońca oskarżonego (art. 457 § 2 k.p.k i art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 zd. 2 k.p.k.),jednak powody zmiany zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o karze, spowodowanej uwzględnieniem apelacji prokuratora, wskazane zostały w ramach omawiania apelacji obrońcy oskarżonego wniesionej przeciwko całości wyroku Sądu I instancji.</p> <p>Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut:</p> <p>- obraży przepisów prawa procesowego poprzez błędne</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	ustalenie, że to oskarżony kierował pojazdem, gdy w rzeczywistości nie było przekonujących dowodów potwierdzających tę okoliczność.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia przepisów postępowania, połączony z zakwestionowaniem poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, okazał się bezzasadny.</p> <p>Zdaniem Sądu Okręgowego, orzekający w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy, wyczerpując wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu przestępstwa. Sąd Rejonowy przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy respektował zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).</p> <p>Odnosząc się do realiów niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że nie ma w tej sprawie przekonujących dowodów potwierdzających kierowanie przez oskarżonego pojazdem, w stanie nietrzeźwości. Podkreślić należy, iż</p>		

skarżący formułując taką ocenę nie uzasadnił jej poprzez wskazanie jakich błędów dopuścił się Sąd Rejonowy w ocenie dowodów dochodząc do przekonania, że stanowią one wystarczającą podstawę do przyjęcia sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzuconego mu czynu.

Zdaniem Sądu II instancji, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jakichkolwiek wątpliwości nie może budzić prawidłowość ustalenia przez Sąd Rejonowy, że oskarżony w dniu 17 grudnia 2018 r., na terenie targowiska miejskiego w M., kierował samochodem osobowym marki F. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości. W zakresie tym Sąd I instancji słusznie wskazał na wzajemną korelację zeznań świadków Ł. P. oraz funkcjonariuszy Policji P. P. (1) i P. P. (2), a także dowodów z dokumentów, w tym zwłaszcza protokołu badania stanu trzeźwości oskarżonego. Sąd odwoławczy w pełni podziela zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę tych dowodów, nie dostrzegając jakichkolwiek podstaw do ich odrzucenia. Zeznania świadka Ł. P. stanowiące zasadniczy, obciążający oskarżonego dowód, zasługiwały na obdarzenie ich wiarygodnością w całości. Świadek nie miał żadnego interesu w pomawianiu oskarżonego o czyn, którego nie popełnił. Świadek rzeczowo, logicznie i szczegółowo zrelacjonował okoliczności w jakich zaobserwował na targowisku miejskim jeżdżący tam w „sposób sportowy” samochód, a następnie interwencję, zawiadomionej przez niego Policji, w toku której widział, że z samochodu wysiadł ten sam mężczyzna, który

wcześniej nim jeździł. Świadek zeznał, że w toku tej obserwacji nikt oprócz tego mężczyzny, nie wsiadał i nie wysiadał z tego pojazdu, a mężczyzna ten poruszał się w „sposób niestabilny”. W świetle treści zeznań przesłuchanych w sprawie interweniujących na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy Policji, nie budzi żadnych wątpliwości, że mężczyzną zaobserwowanym przez świadka był oskarżony M. W., który jak się okazało po przeprowadzeniu badania, znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela stanowisko i argumenty Sądu pierwszej instancji także w zakresie negatywnej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego. Wersja podana przez M. W. stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony, będącą nieudolną próbą uwolnienia się od odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. O prawidłowości takiego wniosku świadczą nie tylko wyżej wskazane wiarygodne dowody, ale także zeznania świadka A. W., który to świadek przesłuchany został z inicjatywy oskarżonego, który sugerował, że to właśnie on mógł jeździć jego samochodem w dniu 17 grudnia 2018 r., ponieważ to on miał siedzieć w tym samochodzie, jak Policjanci przyjechali na targowisko, a ponadto oskarżony twierdził, że umówił się wtedy ze świadkiem, rozmawiając z nim przez telefon. Świadek A. W. zeznał jednak, że w dniu zdarzenia nie kontaktował się z telefonicznie z oskarżonym, nie siedział w jego samochodzie i nigdy nie jeździł jego samochodem. Taka treść zeznań świadka nie tylko nie potwierdza linii obrony oskarżonego, ale wprost podważa

jej wiarygodność, prowadząc do ostatecznej oceny, że wyjaśnienia M. W., w zakresie w jakim sprzeczne są z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, nie stanowią obiektywnego opisu zaistniałych faktów, lecz jedynie wersję zaprezentowaną na potrzeby tego postępowania, mającą zapewnić oskarżonemu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełniony czyn.

Reasumując, Sąd odwoławczy nie dostrzegł jakichkolwiek uchybień w przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ustaleniach faktycznych. Wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności zostały ujawnione i przeanalizowane w sposób nie budzący wątpliwości. W ocenie Sądu Okręgowego podważanie ustaleń Sądu Rejonowego przez autora apelacji sprowadziło się jedynie do lakonicznej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Skuteczne podważanie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do dokonania własnej odmiennej oceny materiału dowodowego przez stronę apelującą, lecz powinno polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy, czego jednak w ocenie Sądu odwoławczego, nie uczynił apelujący.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego poprzez uniewinnienie oskarżonego.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut:</p> <p>- obraży przepisu prawa materialnego poprzez błędne zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 178a § 4 k.p.k., co do uprzedniej karalności oskarżonego oraz miejsca zdarzenia, co powoduje, że nie zachodzą przesłanki określone w tym przepisie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut obraży przepisu art. 178a § 4 k.k. okazał się bezzasadny, bowiem nie mają żadnych merytorycznych podstaw, stanowiące istotę tego zarzutu, twierdzenia skarżącego o tym, że Sąd I instancji błędnie ocenił, że w miejscu zdarzenia odbywał się ruch lądowy oraz niesłusznie przyjął, że oskarżony był uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 k.k.</p> <p>Wyjaśnić należy, iż pojęcie „ruch lądowy”, obejmuje nie tylko ruch odbywający się na drogach publicznych, w strefach ruchu i w strefach zamieszkania, ale również ruch na drogach wewnętrznych, na terenach budowlanych i przemysłowych, lotniskach, placach, parkingach itp., a więc ruch odbywający się w miejscach</p>		

dostępnych dla użytku szerszego niż indywidualnie oznaczony. Kryterium ruchu lądowego należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym wykorzystaniem tego miejsca dla ruchu pojazdów i innych uczestników (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2013 r., V KK 435/12 - Lex nr 1331400). Mając na względzie realia niniejszej sprawy, w tym fakt, że prawo wjazdu na targowisko w M. miały tylko pojazdy zaopatrzenia i pojazdy uprzywilejowane (§ 4 ust. 8 pkt 5 Regulaminu), wskazać należy, iż kryterium powszechnej dostępności terenu, na którym ma odbywać się ruch lądowy, nie jest przydatne w odniesieniu do sytuacji, gdy chodzi o tereny, których dostępność dla ruchu pojazdów ze swej istoty lub na podstawie szczególnych unormowań (zakłady przemysłowe, kopalnie lotniska, lasy) - jest limitowana. Jeżeli bowiem na takim terenie przygotowana jest droga przeznaczona dla ruchu wszystkich pojazdów należących do uprawnionych kategorii i taki ruch na tej drodze systematycznie się odbywa, to nie ma powodów, aby twierdzić, że nie ma on charakteru ruchu lądowego (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2016 r., IV KK 324/15, LEX nr 1977832).

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, zasadnie Sąd Rejonowy ustalił, że targowisko miejskie w M., na terenie którego oskarżony kierował samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości, jest obszarem, na którym odbywa się ruch lądowy w rozumieniu przepisu art. 178a § 4 k.k.

Nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń Sądu Okręgowego przyjęcie przez Sąd I instancji, że gdy oskarżony w dniu 17 grudnia 2018 r. kierował samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, był on już uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 30 marca 2015 r., w sprawie o sygn. II K 1232/14, za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, bowiem skazanie to do chwili wyrokowania w tej sprawie nie uległo zatarciu. obrońca oskarżonego formułując zarzut obrazy przepisu prawa materialnego „poprzez błędne zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 178a § 4 k.p.k., co do uprzedniej karalności oskarżonego”, w żaden sposób nie rozwinął tej kwestii w uzasadnieniu apelacji. Z kolei prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego w kwestii uprzedniej karalności oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 k.k., potwierdza uzupełniający materiał dowodowy zgromadzony w toku rozprawy odwoławczej, w postaci danych o karalności M. W.. Z dokumentów tych wynika, że do chwili orzekania w tej sprawie przez Sąd Okręgowy, nie uległo zatarciu skazanie oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 30 marca 2015 r., w sprawie II K 232/14.

Wobec powyższych okoliczności, stwierdzić należy, iż w pełni prawidłowa jest, dokonana przez Sąd Rejonowy, ocena prawno – karna działania oskarżonego, który bez wątplenia swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

Kierunek wniesionej apelacji, skierowanej przeciwko ustaleniom o winie oskarżonego, obligował Sąd odwoławczy do rozważenia, czy kara i środki karne orzeczone zostały wobec oskarżonego w sposób zasługujący na akceptację (art. 447 § 1 k.p.k.). Choć w tej części zaskarżony wyrok nie zawierał wadliwości, które nakazywałyby jego zmianę na korzyść oskarżonego, to w zakresie tym, zaskarżony wyrok został wydany z uchybieniami, które stały się przedmiotem zarzutów podniesionych w apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, na niekorzyść oskarżonego, dlatego Sąd Okręgowy uwzględniając ten środek odwoławczy, zmienił wyrok w zakresie orzeczenia o karze i środku karnym w kierunku niekorzystnym dla oskarżonego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, orzeczona przez Sąd Rejonowy kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, ustalona została na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia - prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w art. 53 k.k. Zważywszy na ustawowe zagrożenie przestępstwa przewidzianego w art. 178a § 4 k.k., uznać należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest sprawiedliwa i nie sposób uznać jej za rażąco niewspółmiernie surową.

Błędnie natomiast Sąd Rejonowy na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata. Rozstrzygnięcie to jest wadliwe gdyż zostało wydane z

rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniem przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 69 § 1 k.k., co słusznie wytknął we wniesionej apelacji oskarżyciel publiczny.

Zgodnie z treścią powyższego przepisu, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przypisanego mu przestępstwa nie był już skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Z dokumentu znajdującego się w aktach przedmiotowej sprawy w postaci danych o karalności oskarżonego wynika, że w dacie popełnienia przypisanego mu w tej sprawie czynu z art. 178a § 4 k.k., czyli w dniu 17 grudnia 2018 r., skazany był on już wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt II K 250/16, na karę łączną roku pozbawienia wolności orzeczoną z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, za popełnienie przestępstw z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. Wyrok powyższy uprawomocnił się w dniu 6 października 2016 r. Do chwili orzekania w tej sprawie przez Sąd odwoławczy, nie nastąpiło zatarcie powyższego skazania. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, ustanowiony w art. 69 § 1 k.k. warunek - do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności - braku skazania na "karę pozbawienia wolności" odczytywać należy jako obejmujący zarówno

skazanie na karę bezwarunkowego pozbawienia wolności, jak i na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt V KK 42/17, Lex nr 2281290).

Wobec powyższego niewątpliwym jest, że na gruncie przedmiotowej sprawy, w świetle dyspozycji przepisu art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., nie było możliwości warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary

6 miesięcy pozbawienia wolności, dlatego Sąd Okręgowy, uwzględniając apelację oskarżyciela publicznego, zobowiązany był uchylić orzeczone w pkt II zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Także wymiar orzeczonego wobec oskarżonego, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, słusznie został zakwestionowany przez oskarżyciela publicznego, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku również w tej części.

Zgodnie z art. 42 § 3 k.k. „sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. (...) chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami”. Z przepisu tego wynika więc, że zasadą jest, że wobec sprawców czynu jaki został przypisany oskarżonemu orzeka się obowiązkowo dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a jedynie wyjątkowo i to tylko w razie

stwierdzenia wyjątkowego wypadku, uzasadnionego szczególnymi okolicznościami, możliwe jest odstępianie od tej zasady na rzecz orzeczenia tego środka karnego na czas określony w latach.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko skarżącego oskarżyciela publicznego, że Sąd Rejonowy nie wykazał aby wobec oskarżonego zachodził wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami, pozwalający na odstępianie od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi również do wniosku, że rację ma skarżący twierdząc, że omawiane rozstrzygnięcie wynikało nie z ustalenia okoliczności, które zostały ocenione przez Sąd Rejonowy jako wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 178a § 4 k.k. – bo takich Sąd I instancji nie wskazał, ale z faktu, iż dyspozycja art. 42 § 3 k.k. została uznana przez Sąd orzekający za niesprawiedliwą w stosunku do oskarżonego M. W.. Sąd Rejonowy za podstawę tego rozstrzygnięcia przyjął standardowe w sprawie o czyn z art. 178a § 4 k.k. okoliczności, jak miejsce i czas popełnienia czynu, poziom nietrzeźwości oskarżonego, odległość czasową popełnionego czynu od uprzedniego skazania oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 k.k. Zdaniem Sądu Okręgowego, rację ma oskarżyciel publiczny, że suma tych dość typowych okoliczności nie uzasadnia przyjęcia, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami, o którym mowa w art. 42 § 3 k.k., który uzasadniałby orzeczenie wobec oskarżonego, krótszego – niż

dożywotni – zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oskarżony M. W., jest osobą uzależnioną od alkoholu (k. 42), stwarzającą jako kierowca realne zagrożenie zarówno dla siebie, jak i dla pozostałych uczestników ruchu drogowego (zmotoryzowanych lub pieszych), a prowadzenie po raz kolejny przez oskarżonego samochodu w stanie znacznej nietrzeźwości, stanowi jedynie potwierdzenie tej okoliczności. Decydując się ponownie na kierowanie samochodem pod wpływem alkoholu oskarżony wykazał rażące lekceważenie dla przestrzegania elementarnych zasad obowiązującego porządku prawnego, co obligowało Sąd Rejonowy do wymierzenia odpowiednio surowego środka karnego, zgodnie z zasadą określoną w art. 42 § 3 k.k.

Niczego w tej ocenie nie zmieniają ewentualne ujemne konsekwencje orzeczenia tego zakazu dla rodziny podsądnego, w tym zwłaszcza dla jego matki, tym bardziej, że jak wynika z wyjaśnień oskarżonego (k. 143) do prowadzenia spraw jego matki uprawniony jest formalnie jego brat. Poza tym oskarżony powinien był myśleć o tej sytuacji przed podjęciem decyzji o popełnieniu przestępstwa, a nie dopiero wobec konieczności poniesienia konsekwencji popełnionego czynu. Taką postawą oskarżony jednak się nie wykazywał, co nie może dziwić zwłaszcza mając na względzie treść wydanego wobec niego prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 31 października 2019 r., w sprawie II K 908/19 skazującego go za czyn z art. 207

§ 1 k.k., polegający na znęcaniu się psychicznym nad matką H. W., w okresie od 1 listopada 2014 r. do 23 stycznia 2019 r.

Szereg okoliczności obciążających, o których była już mowa wcześniej, a ponadto orzeczony już poprzednio zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, nie pozwalają na zaakceptowanie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w omawianym przedmiocie, zwłaszcza, że – jak już wyżej wskazano - w odniesieniu do oskarżonego nie występuje wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który pozwalałby na łagodniejsze jego potraktowanie, z odstępniem od zasady wyrażonej w treści art. 42 § 3 k.k.

Podsumowując powyższe rozważania, orzeczony w stosunku do oskarżonego przez Sąd Okręgowy, na skutek uwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego, środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów, niewątpliwie jest rozstrzygnięciem surowym, ale w pełni uzasadnionym.

Końcowo stwierdzić należy, iż zasadne i trafne jest stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10000 zł. Wzmacnia ono adekwatnie represję karną, a przede wszystkim wychowawcze oddziaływanie kary. Podkreślić należy, iż orzeczenie powyższego środka karnego było w tej sprawie obligatoryjne, a orzeczony on został w minimalnym dopuszczalnym

wymiarze. Orzeczony na podstawie art. 43a § 2 k.k. środek karny ma charakter rozstrzygnięcia penalnego i w związku z tym z założenia ma stanowić dodatkową dolegliwość adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu, mającą do spełnienia cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej (art. 56 k.k.).	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego poprzez uniewinnienie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy

<p>Pkt I, IV i V wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 stycznia 2020 r. w sprawie II K 492/19.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powody utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim w zakresie skazania oskarżonego za czyn z art. 178a § 4 k.k., orzeczenia wobec niego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10000 zł, podane zostały w pkt 3.1 i 3.2 niniejszego uzasadnienia. Sąd nie dostrzegł również uzasadnionych podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w części rozstrzygnięcia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>W wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej, Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylił orzeczone w pkt II wyroku rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, - zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony w pkt III wyroku podwyższył do dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku wynika z uwzględnienia apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, a szczególowe powody wydania rozstrzygnięcia o charakterze reformatoryjnym wskazane zostały w pkt 3.2 niniejszego uzasadnienia.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 634 k.p.k. i art. 2 ust 1 pkt 2 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądzono od oskarżonego M. W. kwotę 140 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS